

Sygn. akt VI ACa 1915/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SA – Krystyna Karolus – Franczyk

Sędzia SA – Regina Owczarek – Jędrasik

Sędzia SA – Anna Orłowska (spr.)

Protokolant: – sekr. sądowy Beata Pelikańska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Warszawie

na rozprawie sprawy z powództwa M. Z.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 27 maja 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 54/11

I oddała apelację;

II zasądza od M. Z. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1915/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 grudnia 2010 r. wydaną na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 pkt 1, ust. 3 i ust. 6 ustawy z 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy M. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) M. Z. z siedzibą w C. orzekł, że przedsiębiorca naruszył warunek 2.2.3 koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 10 czerwca 2003 r. w ten sposób, iż wprowadził do obrotu, poprzez stację paliw zlokalizowaną w C. przy ul. (...), gaz skroplony LPG nie spełniający wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG. Za powyższe działanie Prezes URE wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 107.040 zł, co stanowi 0,73% jego przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2009 r.

W uzasadnieniu decyzji Prezes URE wskazał, iż na podstawie protokołów kontroli sporządzonych przez inspektorów Inspekcji Handlowej oraz protokołów badań przeprowadzonych przez akredytowane laboratorium, za bezsporny

uznał fakt, że przedsiębiorca w dniach 18 i 24 sierpnia 2009 r. wprowadzał do obrotu gaz skroplony LPG o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa. Prezes URE stwierdził, iż przedsiębiorca prowadzący profesjonalną działalność gospodarczą ponosi odpowiedzialność za jakość paliwa wprowadzonego do obrotu na prowadzonej przez siebie stacji paliw. Zdaniem Prezesa URE stwierdzenie, że przedsiębiorca naruszył warunki udzielonej mu koncesji stanowi w świetle przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne obowiązkową przesłankę do nałożenia na niego kary pieniężnej. Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes URE uwzględnił stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie przedsiębiorcy i jego możliwości finansowe. Podkreślił, że wprowadzając do obrotu gaz skroplony o niewłaściwej jakości przedsiębiorca naraził zarówno odbiorców paliwa jak i inne podmioty na możliwość wystąpienia strat ekonomicznych wynikających z awarii pojazdów oraz utratę zdrowia spowodowaną zanieczyszczeniem środowiska. Wobec powyższego szkodliwość czynu Prezes URE ocenił jako bardzo dużą i stwierdził, iż nie zachodzą przesłanki wskazane w art. 65 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne, uzasadniające odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej. Ponadto Prezes URE zaznaczył, iż z urzędu wiadomym mu jest, że wcześniejszą decyzją z dnia 31 grudnia 2009 r. przedsiębiorcy wymierzona została kara pieniężna za analogiczne naruszenie warunków koncesji, co w niniejszej sprawie spowodowało ustalenie kary na wyższym poziomie, niż gdyby to było incydentalne naruszenie warunków koncesji.

W złożonym odwołaniu od powyższej decyzji powód zarzucił między innymi naruszenie przepisów prawa materialnego – art. 56 ust. 3 i ust. 6 ustawy Prawo energetyczne, art. 23 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw oraz rażące naruszenie wskazanych przepisów k.p.a. Wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości, ewentualnie o jej zmianę poprzez obniżenie kary pieniężnej do wysokości 20.000 zł.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wniósł o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 27 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie i zasądził od powoda na rzecz pozwanego Prezesa URE kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Powód - M. Z. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo Handlowo Usługowe (...) M. Z. z siedzibą w C. w zakresie obrotu paliwami ciekłymi na podstawie koncesji udzielonej decyzją Prezesa URE z dnia 10 czerwca 2003 r.

Podczas kontroli przeprowadzonej w dniu 18 sierpnia 2009 r. na należącej do powoda stacji paliw położonej w C. przy ul. (...) pobrano próbki gazu skroplonego LPG, które przekazano do specjalistycznego akredytowanego laboratorium celem zbadania ich parametrów jakościowych pod kątem zgodności z normami jakościowymi, określonymi w przepisach prawa. W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono, że próbki gazu skroplonego LPG nie spełniają wymagań jakościowych, określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG, ze względu na zawyżoną zawartość siarki wynoszącą 64 mg/kg, podczas gdy powinna wynosić maksymalnie 50 mg/kg, a przy uwzględnieniu tolerancji wynikającej z przyjętej metody badawczej - co najwyżej 59, 2 mg/kg. W dniu 24 sierpnia 2009 r. na stacji paliw powoda powtórnie przeprowadzono kontrolę. Wyniki przeprowadzonego badania pobranej wówczas próbki kontrolnej gazu skroplonego również wykazały niezgodność badanego paliwa z obowiązującymi przepisami prawa, z uwagi na zawyżoną całkowitą zawartość siarki wynoszącą 173 mg/kg.

Pismem z dnia 25 sierpnia 2009 r. powód poinformował Prezesa URE o złożeniu do prokuratury zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez firmę (...) sp. z o.o. w W., będącą jedynym dostawcą gazu do firmy powoda.

W ocenie Sądu Okręgowego odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd Okręgowy zaznaczył, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do zastosowania art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo

energetyczne i wymierzenia na tej podstawie, w oparciu o art. 56 ust. 2 pkt 1 powołanej ustawy, kary pieniężnej przez Prezesa URE. Przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ww. ustawy stanowi samodzielną podstawę do wymierzenia kary przedsiębiorcy za niedochowanie warunków udzielonej koncesji i nie wymaga wykazania zawinionego działania lub zaniechania przedsiębiorcy. Zgodnie z warunkiem 2.2.3 udzielonej powodowi koncesji, koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami. Tymczasem badania próbek gazu skroplonego LPG pobranego na stacji paliw powoda wykazały niezgodność jakości tego paliwa z normami jakościowymi określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG.

W trakcie postępowania kontrolnego i administracyjnego oraz w złożonym odwołaniu powód nie kwestionował prawidłowości pobrania próbek paliwa ani wyników badań laboratoryjnych. W tej sytuacji Sąd Okręgowy stwierdził, iż doszło do naruszenia warunku 2.2.3 koncesji, jaką otrzymał powód na obrót paliwami ciekłymi. Sąd Okręgowy podkreślił, że na przedsiębiorcy prowadzącym koncesjonowaną działalność gospodarczą spoczywa odpowiedzialność za należyte wykonanie wynikających z koncesji obowiązków. Wobec tego to na powodzie, jako profesjonalście, ciążył obowiązek stworzenia takiej organizacji przedsiębiorstwa, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży gazu o jakości nieodpowiadającej normom.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro powód naruszył warunek koncesji, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne Prezes URE był zobligowany do nałożenia na powoda kary pieniężnej, która nie mogła przekroczyć 15% przychodu przedsiębiorcy z działalności objętej koncesją uzyskanego w poprzednim roku podatkowym. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany przedmiotowej decyzji w zakresie wysokości nałożonej na powoda kary pieniężnej za naruszenie warunków koncesji. Wskazał, iż wprowadzenie do obrotu gazu skroplonego LPG o zawyżonej zawartości siarki ma szczególnie negatywne konsekwencje zarówno dla konsumentów, jak i środowiska naturalnego i świadczy o dużym stopniu szkodliwości czynu. Wobec tego nie można odstąpić na podstawie art. 56 ust. 6 a ww. ustawy od wymierzenia przedsiębiorcy kary, z uwagi na brak przesłanki w postaci znikomej szkodliwości czynu.

W ocenie Sądu Okręgowego powód nie wykazał staranności wymaganej od podmiotu prowadzącego profesjonalną działalność gospodarczą, wynikającej z regulacji art. 355 § 2 k.c. oraz wyjątkowego charakteru działalności gospodarczej, jaką jest działalność koncesjonowana, gdyż nie podjął stosownych działań, które zapobiegłyby wprowadzeniu do obrotu paliwa o jakości nie odpowiadającej normom określonym w rozporządzeniu. Wyłuczeniem dla przedsiębiorcy nie może być przy tym posiadanie jednego dostawcy paliwa, od którego powód otrzymywał świadectwa jakości paliwa, przy jednocześnie podnoszonym przez powoda argumente o fizycznej niemożności zmiany składu i parametrów fizyko-chemicznych gazu LPG w zbiorniku powoda. Ponadto jeszcze przed kontrolą w sierpniu 2009 r. powód dopuścił się analogicznego naruszenia warunków koncesji. Według Sądu Okręgowego, przy przyjętym sposobie organizacji przedsiębiorstwa, powód, który nie sprawdzał każdorazowo jakości kupowanego paliwa, opierając się na oświadczeniu dostawcy co do jego jakości, w rzeczywistości nie miał wiedzy w zakresie jakości paliwa, które wprowadzał do obrotu. Skoro zatem przy odbiorze paliwa powód nie przedsięwziął czynności zmierzających do ustalenia jakości konkretnej partii zakupionego towaru, nie dochował aktów staranności, co należy uznać za zawinione zaniechanie.

Zdaniem Sądu Okręgowego Prezes URE prawidłowo ustalił wysokość kary pieniężnej opierając się na przychodzie przedsiębiorcy osiągniętym z działalności koncesjonowanej w roku poprzedzającym ukaranie. Wymierzona kara wynosząca 107.040 zł stanowi zaledwie 0,73% uzyskanego przychodu i nie sposób jej uznać za wygórowaną. Zmniejszenie wysokości kary stałoby w sprzeczności z jej celami prewencyjnymi za niezastosowanie się do bezwzględnie obowiązujących wymagań prawa, jak również represyjno-wychowawczymi zmierzającymi do wymuszenia na ukaranym przedsiębiorcy przestrzegania reguł prawnych w przyszłości.

Nie znajdując podstaw do uwzględnienia odwołania Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił je na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów prawa materialnego - art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne poprzez niewłaściwą ocenę stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu powoda, tj. okoliczności istotnych z punktu widzenia wysokości nałożenia kary pieniężnej oraz art. 56 ust. 1 pkt. 12 w zw. z art. 56 ust. 6 ustawy poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że wymierzenie kary jest w dalszym ciągu obligatoryjne – bez względu na fakt ustalenia znikomej społecznej szkodliwości czynu i brak zawinionego działania przedsiębiorcy, a także rażące naruszenie wskazanych przepisów postępowania.

Mając powyższe na uwadze powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie nałożonej kary pieniężnej do wysokości 35.680 zł, tj. 1/3 wysokości aktualnie nałożonej kary – stanowiącej 0,24% przychodu za 2009 rok.

Pozwany Prezes URE wniósł o oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny, uznając ustalenia faktyczne Sądu I instancji za prawidłowe, przyjmuje je za własne. Trafne są również rozważania prawne Sądu Okręgowego, które Sąd Apelacyjny w pełni podziela. Podniesione w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Na wstępie podkreślić należy, że przeprowadzone dwukrotnie kontrole jednoznacznie wykazały, iż powód wprowadził do obrotu na stacji paliw w C. przy ul. (...) gaz skroplony LPG nie spełniający wymagań jakościowych w zakresie zawartości siarki. Powód nie kwestionował zresztą faktu, że podczas kontroli przeprowadzonych w dniach 18 i 24 sierpnia 2009 r. na należącej do niego stacji paliw zostały pobrane próbki gazu skroplonego LPG, a po ich zbadaniu okazało się, że istniała niezgodność sprzedawanego przez powoda paliwa z normami jakościowymi określonymi w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG. Tym samym powód nie negował, że wprowadził do obrotu paliwo o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami prawa. Przypomnieć też należy, iż z treści punktu 2.2.3 udzielonej powodowi koncesji wynika, że koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych określonych w koncesji, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami.

Słusznie przyjął Sąd Okręgowy, że naruszenie jednego tylko z warunków koncesji stanowi wystarczającą przesłankę do zastosowania przepisów art. 56 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 56 ust. 2 pkt 1 ustawy - Prawo energetyczne i wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej. W związku z treścią warunku 2.2.3 udzielonej powodowi koncesji, podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 56 ustawy - Prawo energetyczne nie może być uznany za zasadny. Wskazać w tym względzie należy na ugruntowany w judykaturze pogląd, iż odpowiedzialność z tytułu naruszenia obowiązków wynikających z przepisów ustawy - Prawo energetyczne, sankcjonowana karą pieniężną nakładaną przez Prezesa URE na podstawie art. 56 ust. 1 tej ustawy, ma charakter odpowiedzialności obiektywnej. Nie jest zatem konieczne wykazanie winy umyślnej lub nieumyślnej karanego podmiotu (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2008 r., III SK 6/08 i powołane tam przykłady orzecznictwa). Nie oznacza to, że nie istnieje możliwość ograniczenia lub wyłączenia opisywanej odpowiedzialności, gdyż w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy kary pieniężnej, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacyjnego powinny odpowiadać wymogom analogicznym do tych, jakie obowiązują sąd orzekający w sprawie karnej.

Przedsiębiorstwo energetyczne może zatem uniknąć kary, gdy wykaże, że obiektywne okoliczności danej sprawy uniemożliwiają przypisanie mu naruszenia przepisów ustawy, z uwagi na podjęte przez to przedsiębiorstwo działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym. Do takich okoliczności można zaliczyć np. wprowadzenie do obrotu paliwa pochodzącego od renomowanego dostawcy, którego zgodność z obowiązującymi w tym zakresie normami

potwierdza dodatkowo stosowny certyfikat (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z 30 września 2011 r., sygn. akt III SK 10/11, Lex nr 1101332).

W niniejszej sprawie opisany wyżej przypadek nie miał jednak miejsca. Podkreślić bowiem należy, iż w sytuacji w której wykazane zostało, że gaz sprzedawany na stacji paliw należącej do powoda nie spełniał wymogów udzielonej koncesji, ciężar udowodnienia, iż doszło do tego pomimo podjęcia wystarczających działań o charakterze ostrożnościowo – prewencyjnym, obciążał powoda. Tymczasem, w ocenie Sądu Apelacyjnego, powód nie zdołał wykazać, by producent sprzedawanego gazu mógł być określony mianem renomowanego, ani by sposób dostawy gazu gwarantował najwyższy standard staranności. Trafnie zauważył przy tym Sąd I instancji, iż otrzymywane przez przedsiębiorcę świadectwo jakości producenta nie jest wystarczającym dowodem należytej jakości paliwa dostarczanego odbiorcy końcowemu na stacji. Powód nie kwestionował, że nie sprawdzał każdorazowo jakości paliwa kupowanego od dostawcy, przeprowadzając jedynie pojedyncze badania. Tym samym Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że powód nie dołożył należytej staranności celem wyeliminowania ryzyka wprowadzenia do obrotu paliwa o niewłaściwych parametrach jakościowych. Dodatkowo podkreślić należy, że powód był już karany przez Prezesa URE za naruszenie tego samego warunku koncesji, co oznacza, że powinien mieć ograniczone zaufanie do firmy (...), będącej zarówno wówczas, jak i w sierpniu 2009 r. jedynym dostawcą gazu do stacji paliw powoda.

W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, iż w przypadku gdy przedsiębiorca przy odbiorze paliwa poprzestanie na sprawdzeniu certyfikatu jakości paliwa i uznając na jego podstawie, że paliwo spełnia określone normą warunki jakościowe dopuści tak odebrane paliwo do obrotu, bierze na siebie skutki ewentualnego stwierdzenia, że towar jest niezgodny z normą. Sąd Apelacyjny przychylił się do prezentowanego w podobnych sprawach poglądu, że mimo posiadanych certyfikatów, przedsiębiorca wykonujący działalność koncesjonowaną obowiązany jest do dołożenia staranności na poziomie wyższym od przeciętnego, umożliwiającym ustalenie, jakiej jakości paliwo otrzymał. Ryzyko gospodarcze dopuszczenia do obrotu paliwa nie spełniającego wymagań jakościowych obciąża przedsiębiorcę i to na nim spoczywa obowiązek stworzenia takiej organizacji obrotu, aby wykluczyć możliwość wprowadzenia do sprzedaży paliwa o jakości nieodpowiadającej przepisom. Przedsiębiorca ma swobodę wyboru działań, które podejmie celem wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Może to uczynić żądając wspomnianych certyfikatów, co jednak nie zwalnia go z odpowiedzialności. Może również sam pobrać stosowne próbki paliwa i przeprowadzić jego kontrolę.

Reasumując, stwierdzić należy, iż powód prowadzący działalność gospodarczą na podstawie udzielonej mu koncesji zobligowany był do przestrzegania warunków koncesji i w tym celu powinien zapewnić taką organizację przedsiębiorstwa, aby było to możliwe. Tymczasem powód niewątpliwie nie wypełnił tego obowiązku, skoro nie kontrolował nabywanego paliwa. W tym kontekście oznacza to, że powód nie dochował, wymaganej charakterem prowadzonej działalności, staranności w przestrzeganiu warunków jakości sprzedawanego paliwa. W ocenie Sądu Apelacyjnego, świadczą o tym z jednej strony opisywane w ustaleniach faktycznych wyniki kontroli, wykazujące przekroczenia dopuszczalnej normy parametru siarki, a z drugiej brak staranności powoda w postaci podjęcia jakichkolwiek czynności sprawdzających jakość dostarczanego towaru.

Niezasadny jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne poprzez niewłaściwą ocenę stopnia zawinienia oraz społecznej szkodliwości czynu powoda, tj. okoliczności istotnych z punktu widzenia zarówno możliwości, jak i wysokości nałożenia kary pieniężnej. W odniesieniu do tego zarzutu wskazać należy, iż zarówno z uzasadnienia decyzji Prezesa URE, jak również z uzasadnienia zaskarżonego wyroku jednoznacznie wynika, że przy ustalaniu kary pieniężnej zostały uwzględnione wszystkie obligatoryjne przesłanki wymienione w ww. przepisie, tj. stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie powoda i jego możliwości finansowe. Sąd Okręgowy dokonał rozważań co do stopnia zawinienia powoda, mającego wpływ na wysokość nałożonej na niego kary pieniężnej, podzielaając w tym zakresie ustalenia poczynione przez Prezesa URE w toku postępowania administracyjnego, które akceptuje również Sąd Apelacyjny.

Sąd Okręgowy oceniając prawidłowość wymiaru nałożonej na powoda przez Prezesa URE kary pieniężnej, należycie uwzględnił dyrektywy jej wymiaru, co uzasadnia twierdzenie, że wymierzona kara – przy uwzględnieniu dość znacznej szkodliwości popełnionych przez powoda czynów, przejawiającej się w nieincydentalnym czynieniu przez niego przedmiotem obrotu paliw o niewłaściwej jakości – jest karą sprawiedliwą, adekwatną do skali popełnionych naruszeń. Uwzględniona przy tym została również sytuacja finansowa powoda, w tym kwota zysku, jaki osiągnął on w 2009 r. z prowadzonej działalności. Świadczy o tym wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 0,73 % przychodu powoda osiągniętego w 2009 r. z działalności objętej koncesją, a więc znacznie poniżej 1 % tego przychodu, co przy uwzględnieniu okoliczności, że kara maksymalna może sięgać 15% przychodu, uzasadnia twierdzenie, że nałożona na przedsiębiorcę kara nie jest wygórowana. Sąd Apelacyjny podzielił przy tym akceptowany przez Sąd I instancji pogląd pozwanego, zgodnie z którym wymierzenie kary w jeszcze niższej wysokości nie spełniłoby jej celu prewencyjnego oraz represyjno - wychowawczego.

W związku z tym, że wymierzona powodowi kara oscyluje w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, zasadnie zostało przyjęte, że sytuacja finansowa powoda pozwala na uiszczenie kary w wymierzonej wysokości, bez nadmiernego obciążenia finansowego dla dalszego prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej. Zgodzić się należy, że zmniejszenie wysokości kary zgodnie z wnioskiem powoda, stałoby w sprzeczności z celami, jakie ma ona spełniać. Podkreślenia wymaga, że kary pieniężne nakładane na przedsiębiorców naruszających warunki udzielonych im koncesji, pełnić mają funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc powinny być zarówno realną odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, jak również wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, mającym zapobiegać powtarzaniu się nagannych zachowań. Zatem kara w wysokości nałożonej na powoda powinna prawidłowo spełnić swoją funkcję prewencyjną, będąc wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość. Spełnia też ona funkcję represyjną, stanowiąc istotną dolegliwość dla powoda, nie niosąc za sobą jednocześnie faktycznego ryzyka wyeliminowania go z obrotu gospodarczego.

Odnosząc się do kwestii skorzystania z przewidzianej przepisem art. 56 ust. 6 a ustawy - Prawo energetyczne możliwości odstąpienia od wymierzenia kary, należy mieć na uwadze, iż wobec faktu, że powód wprowadził dwukrotnie do obrotu paliwo o jakości niezgodnej z obowiązującymi normami, zaś przekroczenie dopuszczalnej zawartości siarki było znaczne, nie można uznać stopnia szkodliwości czynu za znikomy i w konsekwencji odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu (art. 98 k.p.c.), obciążając nimi w całości stronę przegrywającą - powoda. Wysokość kosztów ustalono stosownie do dyspozycji § 12 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 ust. 3 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.